

Warszawa, dnia 11 lipca 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1498/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk (spr.)

Sędziowie: SO Anna Zawadka

SR del. Kamila Różańska

protokolant p.o. protokolant sądowy Eryk Nersisyan

przy udziale prokuratora Waleriana Janasa

po rozpoznaniu dnia 11 lipca 2018 r.

sprawy W. W. (1) syna W. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

R. S. (1) syna Z. i B., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

T. R. (1) syna W. i J., ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

M. Ż. (1) syna J. i J., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, obrońców oskarżonych S., R. i Ż. oraz osobistej apelacji oskarżonego S.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2017 r. sygn. akt IV K 885/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od R. S. (1) kwotę 1,500 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od T. R. (1) kwotę 1,250 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od M. Ż. (1) kwotę 1,250 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym; kosztami postępowania odwoławczego w odniesieniu do W. W. (1) obciąża Skarb Państwa.

SSO Anna Zawadka SSO Adam Bednarczyk SSR del. Kamila Różańska

UZASADNIENIE

W. W. (1) został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym okresie od końca 2007 r. do dnia 9 lutego 2009 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) na zlecenie K. M. zwiłokrotnił w celu rozpowszechnienia, bez wymaganych uprawnień cudze utwory w postaci wideogramów i fonogramów w ilości nie mniejszej niż 209.500 sztuk w ten sposób, że działając w imieniu (...) sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjął do wytłoczenia, a następnie zlecił pracownikom wykonanie na podstawie podrobionych matryc nośników optycznych CD i DVD zawierających utwory w postaci wideogramów i fonogramów producentów oraz autorów muzycznych reprezentowanych przez Związek (...) w W. oraz Stowarzyszenie (...), a następnie po wytłoczeniu przekazał K. M. do firmy (...), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

R. S. (1) został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym okresie od końca 2007 r. do dnia 9 lutego 2009r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z W. W. (1) na zlecenie K. M. zwiłokrotnił w celu rozpowszechnienia, bez wymaganych uprawnień cudze utwory w postaci wideogramów i fonogramów w ilości nie mniejszej niż 209.500 sztuk w ten sposób, że działając w imieniu (...) sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjął do wytłoczenia, a następnie zlecił pracownikom wykonanie na podstawie podrobionych matryc nośników optycznych CD i DVD zawierających utwory w postaci wideogramów i fonogramów producentów oraz autorów muzycznych reprezentowanych przez Związek (...) w W. oraz Stowarzyszenie (...), a następnie po wytłoczeniu przekazał K. M. do firmy (...), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

T. R. (1) został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym okresie od końca 2007 r. do dnia 9 lutego 2009 r. w R., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. Ż. (1), na zlecenie K. M. zwiłokrotnił w celu rozpowszechnienia, bez wymaganych uprawnień cudze utwory w postaci wideogramów i fonogramów w ilości nie mniejszej niż 90.000 sztuk w ten sposób, że działając w imieniu (...) S.A. z siedzibą w R. przyjął do wytłoczenia, a następnie zlecił pracownikom wykonanie na podstawie podrobionych matryc nośników optycznych CD i DVD zawierających utwory w postaci wideogramów i fonogramów producentów oraz autorów muzycznych reprezentowanych przez Związek (...) w W. oraz Stowarzyszenie (...) w W., a następnie po wytłoczeniu przekazał K. M. do firmy (...), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

M. Ż. (1) został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym okresie od końca 2007 r. do dnia 9 lutego 2009r. w R., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z T. R. (1), na zlecenie K. M. zwiłokrotnił w celu rozpowszechnienia, bez wymaganych uprawnień cudze utwory w postaci wideogramów i fonogramów w ilości nie mniejszej niż 90.000 sztuk w ten sposób, że działając w imieniu (...) S.A. z siedzibą w R. przyjął do wytłoczenia, a następnie zlecił pracownikom wykonanie na podstawie podrobionych matryc nośników optycznych CD i DVD zawierających utwory w postaci wideogramów i fonogramów producentów oraz autorów muzycznych reprezentowanych przez Związek (...) w W. oraz Stowarzyszenie (...), a następnie po wytłoczeniu przekazał K. M. do firmy (...), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 117 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 04.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 885/13, Sąd I instancji:

I. oskarżonego **W. W. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego czynu,

II. w ramach zarzuczonego czynu oskarżonego **R. S. (1)** uznał za winnego tego, że nie wcześniej niż od wiosny 2008 roku i nie później niż do 09 lutego 2009 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, nie mając do tego wymaganego uprawnienia zwielokrotniał w celu rozpowszechnienia cudze utwory w wersji oryginalnej ten sposób, że działając w imieniu (...) sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjął do wytłoczenia i zlecił pracownikom wykonanie nośników zawierających cudze utwory i za tak opisany czyn na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 33§ 1 i 3 k.k. w zw. z art. 58§ 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 50,00 (pięćdziesięciu) zł,

III. w ramach zarzuczonego czynu oskarżonego **T. R. (1)** uznał za winnego tego, że od września 2008 r. do lutego 2009 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, zwielokrotniał w celu rozpowszechnienia, bez wymaganego uprawnienia cudze utwory w wersji oryginalnej w ten sposób, że występując w imieniu (...) S.A. z siedzibą w R. zlecił innym osobom na mocy umowy z K. M. wykonanie nośników zawierających cudze utwory i za tak opisany czyn na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 33§ 1 i 3 k.k. w zw. z art. 58§ 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 50,00 (pięćdziesięciu) zł,

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej przez oskarżonego T. R. (1) korzyści majątkowej w wysokości 14.000,00 (czternastu tysięcy) tys. zł ,

V. w ramach zarzuczonego czynu oskarżonego **M. Ż. (1)** uznał za winnego tego, że od września 2008 r. do lutego 2009 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, zwielokrotniał w celu rozpowszechnienia, bez wymaganego uprawnienia cudze utwory w wersji oryginalnej w ten sposób, że występując w imieniu (...) S.A. z siedzibą w R. zlecił innym osobom na mocy umowy z K. M. wykonanie płyt zawierających cudze utwory i za tak opisany czyn na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 33§ 1 i 3 k.k. w zw. z art. 58§ 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 50,00 (pięćdziesięciu) zł,

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej przez oskarżonego M. Ż. (1) korzyści majątkowej w wysokości 14.000,00 (czternastu tysięcy) tys. zł

VII. na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów wymienionych w wykazie Drz I/9/09 poz. 1 - 43,46 - 49 oraz dowodów wymienionych w wykazie Drz I/10/09 poz. 1-6,

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił A. D. dowody wymienione w wykazie Drz 1300-1314/09, E. K. dowody wymienione w wykazie Drz 1316-1461/09,

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary zaliczył oskarżonemu R. S. (1) okres zatrzymania w sprawie tj. od 09 lutego 2009 r. do 10 lutego 2009 r.

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary zaliczył oskarżonemu T. R. (1) okres zatrzymania w sprawie tj. od 10 lutego 2009 r. do 11 lutego 2009 r.

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 10.000,00 (dziesięć tysięcy) zł tytułem kosztów sądowych, pozostałym zakresie zwalnia oskarżonych z obowiązku ich uiszczenia.

Opisany wyżej wyrok został zaskarżony przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Stowarzyszenie (...), obrońców oskarżonych R. S. (1), T. R. (1) i M. Ż. (1), jak również samodzielnie przez R. S. (1).

Prokurator w treści wywiedzionej przez siebie apelacji zarzucił wyrokowi Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na niewłaściwej ocenie zeznań K. M. stwierdzających, że oskarżony W. W. (1) nie miał świadomości, iż przekazane przez K. M. matryce z utworami nie są legalne, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego W. W. (1), kiedy prawidłowa ocena zeznań K. M. z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony W. W. (1) podczas rozmowy z K. M., w której uzgodnił warunki produkcji płyt na podstawie dostarczonych matryc od K. M. miał świadomość, iż utwory na matrycach przekazanych przez K. M. nie są legalne, co wynikało z treści zeznań K. M., w których stwierdził, że oskarżony wiedział, iż matryce nie zawierają legalne utwory, a nadto z obowiązków wynikających z prowadzenia tego typu działalności tj. produkcji płyt nałożonych na przedsiębiorcę przez ustawodawcę Ustawą z dnia 04 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w rozdziale 12 o kontroli produkcji nośników optycznych, kiedy ustawodawca wymaga od przedsiębiorcy zajmującego się produkcją płyt, aby sprawdził legalność kopiowanych na płyty utworów. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej W. W. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Obrońca T. R. (1) i M. Ż. (1) w treści złożonej apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to:

- przepisu art. 171 § 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach oskarżonego T. R. (1) z postępowania przygotowawczego, które nie były złożone w warunkach swobodnej wypowiedzi, a więc nie powinny być brane pod uwagę przy ferowaniu wyroku;
- przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednostronny, wybiórczy, ukierunkowany na uwzględnienie faktów przemawiających na niekorzyść oskarżonych i pominięciu faktów świadczących na ich korzyść, a nadto w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, zasadami logiki wyrażający się w przyjęciu, iż oskarżeni wiedzieli o braku praw autorskich K. M., podczas gdy z uwagi na skalę produkcji i dotychczasowe kontakty gospodarcze oraz specyfikę obrotu i techniczną niemożność weryfikacji dostarczanych matryc w/w nie mieli podstaw i obowiązku, aby podważać zlecane czynności i powziąć wątpliwości, co do ich legalności na gruncie ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w ustaleniu, iż oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy zgodna z kodeksowymi wymaganiami ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na podzielenie wniosku Sądu a quo.

Obrońca oskarżonych w konkluzji swojej apelacji wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od stawianych im aktem oskarżenia zarzutów jak też zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obu oskarżonych kosztów obrony z wyboru na podstawie norm przepisanych za obie instancje.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego: „Stowarzyszenie (...) w W.” zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w następującym zakresie:

I. pkt I wyroku - w całości na niekorzyść oskarżonego W. W. (1),

II. pkt II wyroku - w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego R. S. (1).

III. pkt III wyroku - w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego T. R. (1),

IV. pkt V wyroku - w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego M. Ż. (1),

V. uzasadnienia wyroku w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, że oskarżeni nie dopuścili się rozpowszechnienia utworów, a jedynie „ich przekazania jednej osobie” (ostatnia strona uzasadnienia).

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 438 pkt. 1, 2 i 3 kpk w zakresie pkt I, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na przyjęciu, że W. W. (1) jako osoba odpowiedzialna za zarządzania (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. nie miała świadomości, że zlecenia składane przez K. M. były zleceniami, co do których K. M. nie dysponował uprawnieniami do zwielokrotnienia utworów na nośnikach, w sytuacji, gdy zarówno z wyjaśnień współoskarżonych, a w szczególności R. S. (1) oraz zeznań świadków jednoznacznie wynika, że W. W. (1) miał świadomość nielegalności wykonywania zleceń na rzecz K. M., co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony W. W. (1) nie dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu;

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na przyjęciu, że w sprawie nie zgromadzono przekonujących dowodów potwierdzających winę W. W. (1), podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody, takie jak zatrzymane w spółce (...), której członkiem zarządu był oskarżony W. W. (1), nośniki zawierające nielegalnie zwielokrotnione utwory, zeznania świadka J. K. oraz opinia biegłego J. G. z dnia 11 stycznia 2010 r. co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony W. W. (1) nie dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu;

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu zeznań świadka A. K., w zakresie, w jakim świadek ten zeznał, że przy produkcji płyt CD i DVD normalną praktyką jest wrywkowe sprawdzanie wytłoczonych płyt poprzez weryfikację materiału wytłoczonego na płytach, co pozwala na sprawdzenie charakteru zwielokrotnionych treści, w tym wykrycie treści nielegalnych, co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony nie miał możliwości weryfikacji zwielokrotnianych płyt CD i DVD a w konsekwencji nie dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie granicznej popełnienia czynów (9 lutego 2009 r.) poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że czyn z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie jest przestępstwem przeciwko obrotowi gospodarczemu i przestępstwem przeciwko mieniu, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna doprowadzić Sąd I instancji, że dopuszczenie się czynu z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych następuje w związku z uczestniczeniem w obrocie gospodarczym i narusza pewność tego obrotu, a tym samym Sąd I instancji powinien był orzec obowiązek naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 k.p.k. w zakresie pkt II, III i IV, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie granicznej popełnienia czynów (9 lutego 2009 r.) poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że czyn z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie jest przestępstwem przeciwko obrotowi gospodarczemu i przestępstwem przeciwko mieniu, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna doprowadzić Sąd I instancji, że dopuszczenie się czynu z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych następuje w związku z uczestniczeniem w obrocie gospodarczym, a tym samym Sąd I instancji powinien był orzec obowiązek naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego:

1. w zakresie czynu opisanego w pkt I wyroku - wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie,
2. w zakresie czynów opisanych w pkt II, III i V wyroku - wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie od oskarżonych R. S. (1), T. R. (1), i M. Ż. (1) obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1.317.986,44 (jeden milion trzysta siedemnaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć 44/100),
3. w zakresie uzasadnienia wyroku - wniósł o jego zmianę poprzez uznanie, że przekazanie jednej osobie cudzych utworów wielokrotnionych bez zgody stanowi ich rozpowszechnianie.

Ponadto, wniósł o zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem §14 ust. 7 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W treści wywiedzionej apelacji **obronca oskarżonego R. S. (1)**, wnosząc o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mogącego mieć wpływ na treść wydanego wyroku, który polegał na przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do uznania, że R. S. (3) popełnił czyn z art. 117 ust. 2 Ustawy z dnia 4.02.1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w sytuacji, gdy prawidłowa, zgodna z zasadami logicznego rozumowania ocena przeprowadzonych dowodów z dokumentów, zeznań świadków oraz wyjaśnień W. W. (1) i K. M. ocenionych we wzajemnym powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego.

Opisany wyżej wyrok Sądu Rejonowego został także zaskarżony **osobistą apelacją R. S. (1)**, który zarzucił mu:

- 1) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k., poprzez całkowicie dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i przyjęcie wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony R. S. (1) przyjmując w imieniu pracodawcy zlecenie od K. M. był świadomy braku praw autorskich do utworów i działał w zamiarze bezpośrednim, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
- 2) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k., poprzez całkowicie dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, i przyjęcie, wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony R. S. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
- 3) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 366 §1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 2 §2 k.p.k., poprzez zaniechanie dostatecznego wyjaśnienia, jaką rolę pełnił oskarżony R. S. (1) w rzeczywistości w firmie (...) i pochapne przyjęcie, że był on samodzielnym pośrednikiem przyjmującym zlecenie od K. M. i zlecającym dalej rozpowszechnianie utworów bez praw autorskich, co bezpośrednio wpłynęło na negatywną ocenę przez Sąd wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co do popełnienia zarzucanego przestępstwa.

Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wszystkie wniesione apelacje to jest prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jak też obrońców oskarżonych R. S. (1), T. R. (1) i M. Ż. (1), oraz osobista oskarżonego R. S. (1) nie są zasadne i przez to nie zasługują na uwzględnienie.

Z uwagi na odmienny kierunek i argumentację apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od apelacji pochodzących od obrońców oskarżonych i oskarżonego S. sąd odwoławczy odniesie się do nich odrębnie.

Co do apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:

W pierwszym rzędzie odnieść się należy do zarzutów obu apelacji odnośnie rozstrzygnięcia sądu rejonowego w zakresie uniewinnienia W. W. (1) od popełnienia zarzuconego mu czynu. W ocenie sądu odwoławczego zarzuty w tym zakresie są całkowicie niezasadne, sąd rejonowy zaś w tym zakresie oceny materiału dowodowego, nie naruszył dyspozycji art.7 kpk. Zauważyć trzeba wbrew, twierdzeniom zwłaszcza apelacji prokuratora, iż dokładna analiza depozycji K. M. na różnych etapach postępowania w żaden sposób, nie wskazuje, aby W. W. (1) mając z nim kontakt miał świadomość, iż ten nie miał wymaganych uprawnień do zwielokrotniania cudzych utworów w tym zakresie, jaki objęty jest zarzutami aktu oskarżenia. Jak słusznie podkreśla to też sąd rejonowy także z żadnego innego dowodu osobowego w tej sprawie czy to wyjaśnień współoskarżonych, czy też zeznań świadków również fakt taki nie wynika. Zdaniem, zatem obu w/ w skarżących orzeczenie o winie W. W. (1) miałyby być oparte na samym tylko fakcie, iż był prezesem firmy, oraz odbył wstępną rozmowę z K. M. o przyjęciu zamówienia do realizacji, przy czym w tym wstępnych rozmowach jak wskazano wyżej z depozycji tegoż nie wynika, aby o jakichkolwiek okolicznościach nielegalności zamówienia była mowa. Trafnie sąd rejonowy zwrócił uwagę, iż jak wynika z zeznań M. S. dyrektora finansowego W. W. (1) dbał o rozwój firmy, zajmował się zakupem maszyn zarządzał działem finansowym, a więc zajmował się wycinkiem działalności firmy dzieląc się zadaniami z innymi współpracownikami. I taki też był wyraz rozmów między W. W. (1) a K. M., iż klient został przekierowany do osób bezpośrednio zajmujących się produkcją, oraz związanymi z tym formalnościami. Jest to jak najbardziej logiczny podział zadań w każdej większej firmie. Oczywiście można by wywodzić, iż W. W. (1), już na tym wstępnym etapie rozmów powinien być może dopytywać się K. M. o posiadanie uprawnień do zwielokrotniania cudzych utworów, niemniej trzeba zauważyć, iż ten nie był pierwszym kontrahentem w tej firmie i dotychczas nie było, co do żadnego z wykonanych zamówień jakichkolwiek wątpliwości, niemniej nie taki był zarzut aktu oskarżenia to jest ewentualnego niedopełnienia obowiązków. Reasumując obaj skarżący postulują uznanie winy W. W. (1) nie o jakiś konkretny dowód, lecz ich zdaniem logiczny związek pojmowany w kontekście treści art. 7 kpk. między faktem bycia prezesem firmy a świadomością, iż dokonano w niej nielegalnego zwielokrotniania cudzych utworów. W przedstawionych wyżej realiach tej konkretnej sprawy taki wywód nie jest trafny i raziłby po prostu dowolnością. Zgodzić się trzeba tu także z opinią sądu rejonowego, iż gdyby iść tym tokiem rozumowania należałoby postawić zarzuty wszystkim osobom mającym styczność z produkcją płyt i to nie tylko bezpośrednio.

Nie jest też w tym kontekście słuszną argumentacją apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż oskarżony W. miał możliwość weryfikacji legalności produkowanych płyt w czasie ich produkcji bądź nawet po jej zakończeniu. Nie zaprzeczając, iż taka możliwość istniała fakt, iż takiej kontroli nie dokonał osobiście wynikał właśnie z podziału obowiązków. Nadto skarżący nie wskazał, z jakiego dowodu wynika, iż oskarżony dokonał takiej kontroli osobiście, dowiedział się o nielegalności płyt, a mimo to dopuścił do ich wyprodukowania. Nie wynika to z żadnego dowodu w sprawie, a tylko taka okoliczność pozwałaby uznać go winnym w zakresie zarzucanego mu czynu.

Kolejnym zagadnieniem wynikającym z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest kwestia braku rozstrzygnięcia sądu rejonowego w świetle treści art.46 kk. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd uznał, iż czyny, za jakie skazani zostali oskarżeni nie należą do katalogu przestępstw, jakie wymieniał przepis art.46§1 kk. w dacie popełnienia przez nich przypisanych im czynów, a kierując się logiką i treścią tych konkretnych zarzutów, chodzi o to, iż sąd uznał, że czyny te nie są czynami skierowanymi przeciwko obrotowi gospodarczemu. Sąd rejonowy szerzej swojego stanowiska nie uargumentował, wskazując jedynie enigmatycznie, iż jego zdaniem oskarżeni jedynie uczestniczyli w zwielokrotnieniu nie zaś w rozpowszechnianiu nielegalnie skopiowanych utworów.

Analizując tego rodzaju argumentację sądu zauważyć trzeba, iż jest ona niespójna z opisem czynów, jakie sąd przypisał wszystkim skazanym oskarżonym. A przypisał im zwielokrotnianie w celu rozpowszechniania. Nie można, zatem twierdzić w uzasadnieniu, iż sąd w efekcie nie uznaje oskarżonego czy też oskarżonych winnymi tej czynności sprawczej, którą przypisał w sentencji wyroku. Powstaje w tym momencie zasadnicza sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku a jego uzasadnieniem. Jak się jednak zdaje sądowi orzekającemu chodziło w tym enigmatycznym rozumowaniu, o odniesienie się do rzeczywistego stanu faktycznego a w istocie roli oskarżonych w przestępczym procederze zwielokrotniania a następnie rozpowszechniania cudzych utworów bez stosownych uprawnień. Sąd odwoławczy, zatem rozumie wywód sądu rejonowego w ten sposób, że w istocie oskarżeni, choć zwielokrotnili cudze utwory i przekazali go jednej osobie, co najmniej godząc się na ich rozpowszechnienie, to jednak w tym rozpowszechnieniu nie uczestniczyli, nie korzystali z jego owoców w postaci dochodów, jak też nie mieli żadnego wpływu na wielkość tych dochodów. Następnie wywnioskować trzeba sąd przyjął, iż skoro nie uczestniczyli w owym rozpowszechnieniu to nie wzięli niejako udziału w pełni w swoistym „obrocie gospodarczym” owymi utworami, co za tym idzie ich czyny nie stanowią przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu. Jeśli takie rozumowanie i wnioski doprowadziło sąd do braku rozstrzygnięcia w trybie art.46§1 i 2 kk. to w ocenie sądu odwoławczego jest ono trafne.

W ocenie sądu odwoławczego, taki jest rzeczywisty stan faktyczny w sprawie, iż wszyscy trzej oskarżeni w istocie uczestniczyli jedynie w zwielokrotnieniu cudzych utworów, to, choć godzili się, co najmniej na ich rozpowszechnienie to w nim nie uczestniczyli i nie mieli na nie żadnego wpływu. Pobrali jedynie wynagrodzenie za owo zwielokrotnienie, nie czerpali i nie mieli czerpać żadnego dochodu z rozpowszechnienia, ich. Jeśli chodzi o argumentację skarżącego, to można mu przyznać rację, że jednak przepis art. 117 ust.1 i 2 ustawy z dn. 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest skierowany przeciwko obrotowi gospodarczemu, to jednak wtedy, można dokonać takiego stwierdzenia, jeśli dany oskarżony w całości uczestniczy w owym pełnym obrocie gospodarczym to jest polegającym na zwielokrotnieniu a następnie rozpowszechnieniu cudzego utworu, co nie miało w rzeczywistości miejsca w stosunku do oskarżonych R., S. i Ż.. Sensowność tego rodzaju rozumowania najlepiej i najprościej wytłumaczyć można na przykładzie kwoty, jakiej domaga się pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wynikającej z tabel opłat (...) Otóż kwota 1.317.986, 44 zł nijak nie przystaje do korzyści, jakie faktycznie uzyskali oskarżeni, a których przepadek orzekł sąd na zasadzie art. 45§1 kk. Kwota wskazana przez skarżącego zakłada dochód z dystrybucji inaczej rozpowszechniania, albowiem wtedy można mówić o pełnym obrocie gospodarczym przynoszącym rzeczywisty dochód i uszczuplającym w sposób rzeczywisty należne twórcy wynagrodzenie. Jak wskazano wyżej oskarżeni w żaden sposób nie uczestniczyli w tej drugiej naistotniejszej części przestępczego procederu i nie czerpali z niej korzyści.

Mając powyższą argumentację na uwadze sąd odwoławczy uznał i ten zarzut apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za niezasadny.

Co do apelacji oskarżonego R. S. (1) i jego obrońcy oraz obrońcy T. R. (1) i M. Ż. (1) :

Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie wszelkie dostępne mu dowody, ich oceny dokonał nie wychodząc poza ramy art. 7 jak 5§2 kpk. Na podstawie zaś tak ocenionych dowodów trafnie zrekonstruował stan faktyczny w sprawie.

W istocie wszystkie trzy wymienione wyżej apelacje opierają się na podobnych podstawach, a mianowicie powtarzają przyjętą przez wszystkich trzech oskarżonych linię obrony sprowadzającą się do tezy o ich nieświadomości odnośnie braku praw autorskich po stronie K. M. , a nadto braku możliwości weryfikacji tych uprawnień.

Sąd słusznie oparł rozstrzygnięcie, o winie wszystkich trzech oskarżonych na wyjaśnieniach przede wszystkim K. M., oraz wyjaśnieniach oskarżonych R. i Ż. z postępowania przygotowawczego. Wprawdzie ci dwaj ostatni zmienili swoje wyjaśnienia w toku postępowania jurysdykcyjnego, niemniej zauważyć trzeba, iż to właśnie te złożone w toku postępowania przygotowawczego wiążą się w jedną logiczną całość z wyjaśnieniami zleceniodawcy, czyli K. M.. Co więcej rzeczą charakterystyczną jest, iż niezaprzeczalnym jest fakt, że produkcja płyt odbywała się poza oficjalnym obrotem to jest bez faktury, sami zaś oskarżeni R., Ż. i S. przyjęli wynagrodzenie od K. M. kwoty pieniędzy poza

normalnym systemem zleceń i zamówień. W tej sytuacji trudno wywodzić, iż wszyscy trzej oskarżeni przy swoim doświadczeniu zawodowym w zakresie tłoczenia płyt i obowiązków z tym związanych wiedząc jak wyglądać powinna legalna produkcja, działali w dobrej wierze. Jeżeli nawet przyjąć, iż istniały przeszkody przede wszystkim czasowe, co do weryfikacji praw autorskich w (...), to nie może to stanowić żadnego usprawiedliwienia dla oskarżonych. Przede wszystkim, bowiem w sytuacji propozycji trybu wyprodukowania płyt zaproponowanej przez K. M. to jest bez oficjalnego zlecenia, bez faktur wszyscy oskarżeni powinni wzmóc czujność i tym bardziej sprawdzić uprawnienia zleceniodawcy. Jeśli chodzi o oskarżonego S. to istotne znaczenie mają też zeznania świadka S. w zakresie, w jakim wskazał na nietypowość tego zlecenia i własne podejrzenia, co do jego charakteru.

Reasumując, sąd rejonowy słusznie przyjął, iż wina oskarżonych R., Ż. i S. w zakresie przypisanych im czynów nie budzą wątpliwości.

Przechodząc do oceny rozstrzygnięcia o karze w odniesieniu do w/w trzech oskarżonych wskazać trzeba, iż nie są to kary rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art.438 pkt.4 kpk. Sąd słusznie uznał, iż wszyscy trzej oskarżeni są osobami pracującymi i są w stanie finansowo podolać spłacie orzeczonych grzywien, które to sąd słusznie uznał za odpowiadające stopniu zawinienia poszczególnych oskarżonych z jednej strony z drugiej zaś strony uwzględniają w swej wysokości wszystkie okoliczności sprawy w tym znaczny upływ czasu od popełnionych czynów.

Mając, zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk.